

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře - rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Roberta Ožvalda a soudců JUDr. Ivany Kosové a Mgr. Pavla Příbyla v právní věci

žalobce: [REDAKCE], narozený dne [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]
zastoupený advokátem JUDr. Ladislavem Novotným
sídlem tř. 9. května 1282, 390 02 Tábor

proti
žalované: **MI Estate s. r. o.**, IČ 08294208
sídlem Roháčova 188/37, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem JUDr. Jaromírem Štůskem, LL.M.
sídlem Jandova 185/6, 190 00 Praha 9

o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 4. 4. 2023 č. j. 2 C 169/2021-286

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v odstavcích IV. ve výroku o náhradě nákladů řízení mezi účastníky a V. a VI. ve výrocích o náhradě nákladů státu **potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady odvolacího řízení v částce 6 812,30 Kč k rukám JUDr. Ladislava Novotného do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Citovaným rozhodnutím soud I. stupně zrušil podílové spoluvlastnictví účastníků k pozemkům parc. č. st. [REDAKCE] se stavbou č. p. [REDAKCE], parc. č. [REDAKCE], zapsané na LV č. [REDAKCE] pro k. ú. [REDAKCE], tyto nemovitosti přikázal do výlučného vlastnictví žalobce, kterému uložil zaplatit žalované na vypořádání podílů 585 000 Kč do 3 měsíců od právní moci rozsudku. Dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a že každý z účastníků je povinen nahradit České republice polovinu nákladů řízení, ve výši a lhůtě, která bude stanovena samostatným usnesením. Výrok o nákladech řízení odůvodnil § 142 odst. 2 o. s. ř. s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 262/20-3. K tomu uvádí, že nelze říct, že by některý z účastníků měl větší úspěch než druhý, když majetkově jde o srovnatelný výsledek.
2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání žalovaná, která nesouhlasí s výroky o náhradě nákladů řízení. Je si vědoma toho, že na předmětné řízení je judikaturou Ústavního soudu nahlíženo tak, že žádnému účastníkovi zpravidla soud nepřiznává právo na náhradu nákladů, neboť většinou nelze určit, který z účastníků měl větší úspěch. Soud I. stupně se však nezabýval tím, zda neexistují ve věci zvláštní důvody, které by vedly k opačnému postupu a o kterých hovoří i nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 262/20. Žalobce od počátku řízení tvrdil obvyklou cenu předmětných nemovitostí, která byla výrazně podhodnocena, když k tomu předložil nepřesvědčivý posudek Ing. Bureše. Žalovaná od počátku poukazovala na to, že jde o posudek nedůvěryhodný. Doplnění

znaleckého posudku Ing. Burešem vzbudilo ještě větší pochybnosti o způsobu, jakým byla obvyklá cena stanovena. Ani jeho výslech tyto pochybnosti nevyvrátil, takže došlo k zadání revizního znaleckého posudku, dle něhož byla stanovena obvyklá cena téměř 2,5krát vyšší než dle posudku Ing. Bureše. Tvrzení žalované ohledně ceny nemovitostí se tak ukázalo v průběhu řízení jako zcela správné. To je důvodem k tomu, aby ve věci bylo postupováno dle § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť lze shrnout, že žalovaná dosáhla plného úspěchu ve věci. Proto žádá změnu rozsudku tak, že žalobci bude uloženo nahradit žalované náklady řízení a náklady státu budou uloženy k úhradě žalobci v celém rozsahu.

3. Žalobce ve vyjádření k odvolání uvedl, že z formálního hlediska je na účastníky nutno nahlížet tak, že oba měli částečný úspěch ve věci, takže je namístě rozhodnout dle § 142 odst. 2 o. s. ř. Kritérium úspěšnosti jedné ze stran by mělo podstatný význam jen tehdy, pokud by návrh na zrušení podílového spoluvlastnictví byl zamítnut. V odůvodněných případech by bylo možné přiznat náhradu nákladů dle § 142 odst. 3 o. s. ř., byly-li by zjištěny zvláštní okolnosti konkrétního případu, např. obstrukční chování spoluvlastníka, nezájem o konstruktivní vyřešení či šikanózní výkon práva (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 262/20). V řízení ale nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by odůvodňovala prolomení uvedených zásad pro rozhodnutí dle § 142 odst. 2 o. s. ř. Pokud by se neuplatnila kritéria vymezená Ústavním soudem, byl by to zřejmě žalobce, kdo by měl právo na náhradu nákladů. Od samého počátku se totiž domáhal zrušení podílového spoluvlastnictví a jeho vypořádání tak, že nemovitosti převezme do výlučného vlastnictví s povinností vyplatit vypořádací podíl. Tomuto jeho návrhu bylo také napadeným rozsudkem vyhověno. Pokud žalovaná poukazuje na to, že obvyklá cena nemovitostí dle posudku předloženého žalobcem je nižší než cena zjištěná v řízení dle revizního znaleckého posudku, nemůže to být kritériem pro plný úspěch žalované. Výši vypořádacího podílu ponechává žalobce ve svém návrhu na úvaze soudu. Výše přiměřené náhrady pak byla předmětem dokazování, kterému se žalobce nijak nebránil. Jde přitom o otázku odbornou, přičemž rozdílné vyhodnocení soudními znalci nelze klást k tíži účastníka. Navíc žalovaná v průběhu řízení změnila svůj postoj ke způsobu vypořádání, čímž ztěžovala průběh řízení. Proto žalobce navrhuje potvrzení napadených částí rozhodnutí.
4. Podle § 212 o. s. ř. přezkoumal odvolací soud rozsudek okresního soudu v napadených výrocích o náhradě nákladů řízení mezi účastníky a o náhradě nákladů státu. K tomuto nebylo nutno nařizovat jednání s ohledem na § 214 odst. 2 písm. e) o. s. ř. Dospěl k závěru, že odvolání je zcela neopodstatněné.
5. Odůvodnění výroku o náhradě nákladů je sice ze strany soudu I. stupně stručné, ale jasné. S odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 262/20 konstatuje, že nelze dovodit větší úspěch některého z účastníků v tomto řízení. Právní závěry plynoucí z tohoto nálezu Ústavního soudu jsou také jednoznačné, účastníkům dobře známé, když obě strany z něho vlastně ve svých podáních vycházejí. Je tudíž také jasné, že o plném úspěchu či neúspěchu v daném sporu a tudíž o aplikaci § 142 odst. 1 o. s. ř. lze dle Ústavního soudu hovořit pouze při zamítnutí žaloby na zrušení spoluvlastnictví. Jinak platí princip vyslovený soudem I. stupně a tudíž použití § 142 odst. 2 o. s. ř., s výjimkou zvláštních okolností, které by bylo možné zohlednit postupem dle § 142 odst. 3 o. s. ř. To se však týká situací, kdy se některý ze spoluvlastníků chová obstrukčně, nemá zájem o konstruktivní vyřešení věci nebo z jeho strany dochází k jinému šikanóznímu jednání.
6. Je absurdní dovozovat, že k něčemu takovému došlo ze strany žalobce. Jediným argumentem žalované v tomto směru je skutečnost, že dle znaleckého dokazování se nakonec ukázal nesprávným posudek předložený žalobcem. Určení ceny nemovitostí je však otázkou odbornou, jak správně poukazuje žalobce. Nelze přitom vytýkat žádném z účastníků, že vychází z toho posudku, který je pro jeho návrh příznivější. Jde přitom o důkazy jako každé jiné a je úkolem soudu, aby je vyhodnotil. Navíc je nutno dodat, že dle obsahu spisu se žalobce nijak nebránil reviznímu znaleckému posouzení a při závěrečném návrhu ponechal na úvaze soudu I. stupně určení přiměřené náhrady. Ta byla přitom požadována ze strany právní předchůdkyně žalované ve výši 850 000 Kč (viz dopis p. [redacted] z 22. 4. 2021), s čímž žalobce nesouhlasil a teprve

poté přistoupil k podání žaloby. V ní byl vypořádací podíl určen nakonec ve výši řádově o třetinu menší (byť o něco vyšší, než za který podíl na nemovitostech zakoupila žalovaná od [REDAKCE]). Žalobce také po celou dobu navrhoval přikázání nemovitosti do svého výlučného vlastnictví a byla to žalovaná, která po vstupu do řízení přišla se stejným návrhem, který ovšem nakonec v poslední fázi řízení před okresním soudem změnila a akceptovala návrh žalobce. Na jeho straně tak nelze před podáním žaloby i v průběhu řízení shledat naprosto žádné znaky obstrukce či jiného nevhodného chování, jak to má na mysli zmíněný nálezn Ústavního soudu.

7. Proto byly všechny napadené výroky o nákladech řízení podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné potvrzeny.
8. Podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 bylo žalobci přiznáno právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, neboť v něm byl procesně plně úspěšný. Předmětem odvolacího řízení byla pouze otázka náhrady nákladů, ve které odvolání nebylo ani částečně úspěšné. Žalobci tak náleží náhrada za 1 úkon právní služby v poloviční sazbě 5 330 Kč dle § 7, § 8 odst. 5 a § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., k tomu přistupuje náhrada režijního paušálu 300 Kč a náhrada DPH 1 182,30 Kč. Žalovaná je povinna náhradu nákladů v celkové výši 6 812,30 Kč zaplatit v souladu s § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř. k rukám zástupce žalobce do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení dovolání není přípustné.

Tábor 22. 6. 2023

JUDr. Robert Ožvald v. r.
předseda senátu